

Браћислав МИЛАНОВИЋ

БАЛКАНСКИ ПЕВАЧ

СЛЕПИ ПЕСНИК

Прошле су војске и харачлије,
прошле су битанге и арамије,
пројакхали су витезови између праха и ничег,
а ја их нисам видео.

Одлутала је нејач у магле и мочваре,
главама су ноћу засули бунаре,
ушла је пошаст кроз талпе и зидове,
а ја то нисам видео.

Одвели су нам жене на лудим коњима,
поразбијали су бурад у подрумима,
засели су нишчи под нашим прозорима
а ја то нисам видео.

На топлој земљи остале су мрље
кроз које разум силази у таму,
огњена су се врата отворила под звездама
а ја то нисам видео.

Онда је одасвуд дошао шум великих крила,
обујмио ми скамењено лице и сад моје песме
место мене посматрају свет.

ДЕЛИГРАД

Испод коприве, и купине, и дивље руже,
између лименки и зарђалих жица,
као између слогова ружног летописа,
положене на беспрекорну наду
исијавају кости испране у књигама,
потамнеле у памћењу.

Тамо где је земља крштена у Морави,
где се у небо пењала литија,
шуњају се сени од пута до цркве,
круже око чкаља ко око белега
и мрмљају псовке што падају
на будуће главе као туч.

У сребрним ноћима играју коло, наопако,
над масном водом и потежу сабље
из старих новина, из крпа у пламену,
истурају пушке ка небесима
док газе по срчи босим табанима
и певају: добро, видиш ли ово Саваоте,
чујеш ли?

БОЖЈИ ПРСТ У СВЕТОМ РОМАНУ

Тек када је напукао руменкасти свод
погледао је створитељ на своје дело
у овој рупи и видео:
брезе су се згуриле,
ослепеле су звери,
ледине се осуле лишајем
и са смркнутих вода
дизао се задах ка светој промисли.

Уздахнуо је творац:
градови су промукли,
људи су се повили под теретом речи
из којих је зевала у божје лице
раскошна празнина.

Ал видео је ипак:
бауљале су
између нахерених ствари преумне протуве
и грејале своје дланове и хромозоме на зидовима
још топлим од фресака
на којима су мајстори
записивали снагу неизрецивог.

И збацио је опет кострет
и оденуо се у наду
као кад у почетку
беше реч.

љубавно, испитивачки, божански
и отвара коморе, завирује
и говори: бол, да, да – бол,
као и у моме одлуталом телу,
као у моме оклопу баченом
попут непотребне ствари негде
између Великих кола и Ориона,
оклопу стрпаном у земљу да
из њега израсте дрво мудрости.
Кад мушкарци и жене оду,
песникова душа седи сама у кући,
мисли на Њене велике очи,
на њене детиње очи и тело девојчице
и шапуће песницима, ноћу, њихове
најлепше песме.

Плоешти, 31. марта 1995.

ПЕСНИКОВА ДРАГА

Док је песник обнављао у старој фотељи
своје слоговима раскидано тело
њена се нежност ушуњала
да чува његове излуделе песме
у којима је сва мудрост земље.
Јер, да их не мотре њене бескрајне зене,
стихови би се расули по сумраку
што је попут звери легао на – свет.

БАЛКАНСКИ ПЕВАЧ

Неки мали амбис чучи на моме рамену,
одмах покрај ува, и гони ме да певам:
Тако ће се млеко усирити и понеће жито,
реке ће поново почети да теку.
Тако ће се зауставити војске, жене
ће занети, населиће се поново градови
и сапета ће мудрост изнова питати
за оне што су померили умом,
оставили згаришта покрај сваке стазе.
Певај, шапуће мајушни анђео, вратиће се
снага у суве удове, дићи ће се
болни из сваке постеље, певај
јер ако престанеш у све ће опет
залећи тамнина и свуда ће цветати кукута,
певај док ти грло не натекне,
док се саће небеско не испуни гласом,
певај док се не распрсне жила.

ОРФЕЈ НАД БЕОГРАДОМ

Тудору Георгеу

Седео је на месечевом зраку
изнад града као да на својој лаути
јаше преко модрих Карпата и пева.

Његови су вокали капали са пустог свода
у ноћ пожутелу од липа. Светлост
је извирала из безброј напуштених очију
и остављала печат од његовог лица
на црном сомоту раздрузганог јула.

Овде нико није певао тако: излазећи
из сваке пукотине узалудних кућа
као да ће поново, слово по слово, камен по камен,
обзидати овај град подигнут само од љубави
и празнине,
на избрисаној земљи
између ничег и – ничег.

И ево сад његово сребро звони, слива се
на измишљене зидове
и куле исецају поново своје обресе у небу где се
бездан згрушава у мудрост.

НИКИТИНА КУЋА

*Здраво,
мушкарци и жене
поздравља вас моје срце.*

Никита Станеску

Кад год мушкарци и жене
преко њеног прага унесу са собом
мало светлости и мало топлог бола,
понеки грч или дрхтурави страх,
страх – непотребан,
страх безобличан,
страх од оних поред и онога горе,
дочека их песникова душа
господски наклоњена, насмехнута,
као да још исписује речи и разгрће
шипражје у тами постојања,
као да још својим дугим прстима
додирује свачије срце